

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. H.**, zastoupen JUDr. Milanem Švábem, advokátem se sídlem náměstí Míru 48, Svitavy, proti žalovanému: **Celní ředitelství České Budějovice**, se sídlem Kasárenská 6/1473, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 4. 2010, č. j. 10 Af 6/2010 – 29,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 4. 2010, č. j. 10 Af 6/2010 – 29, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce T. H. se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 4. 2010, č. j. 10 Af 6/2010 - 29, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Českých Budějovicích (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 21. 4. 2010, č. j. 10 Af 6/2010 - 29, zamítl žalobu T. H. proti rozhodnutí Celního ředitelství v Českých Budějovicích (dále též „celní ředitelství“) ze dne 3. 12. 2009, č. j. 6778/1/2009-030100-21, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Strakonice (dále také „celní úřad“) ze dne 5. 10. 2009, č. j. 6857/2/2009-036700-021, a současně potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí, kterým byla odmítnuta část žádosti žalobce o poskytnutí informace ze dne 6. 8. 2009 v rozsahu bodů 4 – 8 (v těchto bodech žádal žalobce o sdělení, zda byla ověřována u celníků Ing. Š., M. Š., Bc. Š., Bc V. a Ing. L. k datu 31. 8. 2009 duševní, resp. osobnostní způsobilost ke službě u Celní správy České republiky za dobu trvání služebního poměru celníka, a v kladném případě,

kdy tomu tak bylo). Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že žalobce požadoval informaci, zda u uvedených zaměstnanců Celní správy České republiky byla za dobu trvání jejich služebního poměru ověřována duševní, resp. osobnostní způsobilost ke službě u celní správy, a v kladném případě, kdy se tak stalo. Tyto údaje ale podléhají jednak ochraně podle ustanovení § 4 písm. a) a b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), neboť se jedná o osobní, případně citlivé údaje, a jednak ochraně podle ustanovení § 13 a § 15 téhož zákona, které stanoví povinnosti na úseku obrany proti zneužití osobních údajů a na úseku mlčenlivosti. Osobním údajem se rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů a tento subjekt se považuje za určený nebo určitelný, lze-li ho přímo či nepřímo identifikovat, zejména na základě čísla, kódu, nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu (§ 4 písm. a/ zákona o ochraně osobních údajů). Údaj o způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služby je označen i jako osobní údaj (§ 202 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „ zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů“/). Za osobní údaj je pak třeba považovat i údaj o tom, zda došlo ke zjišťování osobnostních charakteristik podle vyhlášky č. 487/2004 Sb. (§ 202 odst. 7 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů). Žalobce tedy požadoval sdělení údajů o osobnostní způsobilosti konkrétně uvedených celníků, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru a které představují informace o určitém typu způsobilosti celníka pro výkon funkce (může se jednat o informaci o zdravotní, duševní a případně i o fyzické způsobilosti). Jelikož tyto údaje jsou osobními a citlivými údaji ve smyslu § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů, je poskytnutí žalobcem požadované informace vyloučeno z působnosti zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „informační zákon“). Je tomu tak proto, že podle ustanovení § 2 odst. 3 informačního zákona se tento zákon nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu, kterým je mimo jiné i zákon o ochraně osobních údajů. Nic na tomto závěru nemění ani skutečnost, že uvedení celníci jsou veřejně činné osoby.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, která se opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především namítl, že odepření požadovaných informací s odkazem na povinnost ochrany osobních údajů dotčených celníků nesleduje žádný legitimní cíl, konkrétně skutečnou ochranu soukromí těchto celníků. Poskytnutím požadovaných informací by se pro něho nestali dotčení celníci určitelnými a identifikovatelnými, protože mu byli již v okamžiku podání žádosti osobně známi jako úřední osoby. Krajský soud též neuvádí, o jaké citlivé osobní údaje by se vlastně konkrétně mělo jednat. Požadované informace rovněž nic nevypovídají o osobnostních charakteristikách dotčených celníků a žádným způsobem nezasahují do osobnostních práv (do práva na ochranu soukromí) těchto fyzických osob. Lze proto uzavřít, že poskytnutím požadovaných informací formou sdělení „Ano“ či „Ne“ a sdělením data, kdy k případnému posuzování osobnostní, resp. duševní způsobilosti u dotčených celníků došlo, zcela jistě nemůže být zasaženo do soukromí těchto celníků. Osobnostní způsobilost, kterou ověřuje psycholog

bezpečnostního sboru je nezbytnou, zákonem o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů stanovenou podmínkou pro službu v tomto sboru. Po povinném subjektu nepožaduje a nikdy nepožadoval nic jiného, než aby mu tento subjekt sdělil, zda konkrétní dotčení celníci, u něho služebně zařazení, kteří jsou mu navíc známi z jejich úřední činnosti, splňují zákonem stanovené podmínky pro to, aby byli celníky. Poskytnutí takové informace proto nelze odpírat výmluvou na povinnost ochrany osobnostních dat dotčených celníků, protože uvedené informace průkazně nesměřují do soukromí, ale ke zjištění toho, zda jsou způsobilí (zákonem stanoveným způsobem) ke službě v bezpečnostním sboru, tedy v oblasti bezprostředně související s jejich působením jako veřejných činitelů (úředních osob). Poskytnutí požadovaných informací je součástí legální a legitimní občanské kontroly bezpečnostních sborů a odmítnutí těchto informací s poukazem na nezbytnost ochrany osobnostních práv dotčených celníků je obcházením a porušováním ústavně zaručeného práva kontroly státní moci (celních orgánů). Jiný než uvedený výklad, by znamenal, že ti občané, kteří jsou mimo bezpečnostní sbor, by vůbec neměli možnost kontroly dodržování zákonných kriterií, jež jsou stanovena pro existenci a činnost bezpečnostního sboru. Pokud tedy krajský soud aproboval výklad uvedených ustanovení zákona o ochraně osobních údajů a zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, který zaujaly celní orgány, porušil nejen tyto zákony a informační zákon, ale i ústavní předpisy. Stěžovatel z uvedených důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalované Celní ředitelství v Českých Budějovicích v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že napadený rozsudek krajského soudu je zcela správný a odpovídá stavu věci a zákonu. Právo na ochranu soukromého života bezpochyby zahrnuje i právo fyzické osoby rozhodnout podle svého uvážení zda, popřípadě v jakém rozsahu a jakým způsobem, mají být skutečnosti jejího osobního soukromí zpřístupněny jiným. Právo na informace zaručené v čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod není bezbřehé a je nutně omezeno chráněnými zájmy podle čl. 10 a čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. V tomto případě jsou splněny předpoklady omezení práva na informace. Jedná se o opatření nezbytné z důvodu ochrany práv a svobod druhých – tedy práv dotčených příslušníků celní správy na ochranu svého soukromého života, které v tomto případě musí převládnout nad stěžovatelem prosazovaným právem na informace. Zpřístupňování identifikačních a jiných informací o konkrétních příslušnících celní správy odpovídá definici zpracování osobních údajů ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Subjekt, který danými osobními údaji disponuje, je pak v postavení správce osobních údajů se všemi povinnostmi, které mu vyplývají ze zákona o ochraně osobních údajů. Jednou ze základních povinností správce je zpracovávat osobní údaje, tedy mimo jiné je i zveřejňovat či zpřístupňovat pouze na základě odpovídajícího právního titulu. Ustanovení § 5 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů stanoví, že v případě zpracování osobních údajů na základě zvláštního zákona, tedy i informačního zákona, je správce těchto údajů povinen dbát na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů. Při poskytování osobních údajů o zaměstnancích či funkcionářích veřejné správy na základě zvláštního zákona je tedy správce povinen posoudit, které osobní údaje z výše vymezené kategorie poskytnout může a které, s ohledem na povinnost dbát ochrany soukromého osobního života, již neposkytne. Žalovaný je přesvědčen, s ohledem na výše uvedené skutečnosti, jež jsou popsány a vyhodnoceny v odůvodněních rozhodnutí celních orgánů a krajského

soudu, že argumentace stěžovatele nemůže obstát. Se zřetelem k tomu navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je opodstatněná.

Ze spisového materiálu vyplývá, že Celnímu úřadu ve Strakonicích byla dne 10. 8. 2009 doručena žádost stěžovatele ze dne 6. 8. 2009, v níž mimo jiné žádal v bodech 4 - 8 o sdělení, zda byla za dobu trvání služebního poměru celníků Ing. Š., M. Š., Bc. Š., Bc V. a Ing. L. ke dni 31. 8. 2009 ověřována jejich duševní, resp. osobnostní způsobilost ke službě u Celní správy České republiky, a v kladném případě, kdy tomu tak bylo. Celní úřad Strakonice vydal dne 5. 10. 2009, pod č. j. 6857/2/2009-036700-021, rozhodnutí, kterým byla podle ustanovení § 15 v návaznosti na ustanovení § 8a a § 20 odst. 4 písm. a) informačního zákona odmítnuta část žádosti o poskytnutí informace v rozsahu bodů 4 - 8 žádosti ze dne 6. 8. 2009. Tento postup odůvodnil celní úřad tím, že požadované údaje jsou citlivými údaji podle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů a rovněž představují podle ustanovení § 202 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů údaje osobního spisu celníků, které tudíž podléhají ochraně podle zvláštního předpisu. Rozhodnutím Celního ředitelství České Budějovice ze dne 3. 12. 2009, č. j. 6778/1/2009-030100-21, bylo odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Celního úřadu Strakonice ze dne 5. 10. 2009, č. j. 6857/2/2009-036700-021, zamítnuto a toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno (§ 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Odvolací orgán dospěl k závěru, že bylo zapotřebí řídit se zákonem o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a zaručit ochranu citlivým údajům ohledně služebního poměru celníků, které jsou v jejich osobním spise. Stěžovatel v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu především namítl, že odmítnutí poskytnout požadované informace je v přímém rozporu s Listinou základních práv a svobod, neboť nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro odmítnutí uvedené informace. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že mu bez právního důvodu byla odepřena informace o tom, zda u dotčených činitelů veřejné správy (jmenovitě uvedených pod body 4 - 8 jeho žádosti) byla zkoumána osobnostní, resp. duševní způsobilost ke službě v bezpečnostním sboru, když zdůraznil, že celníci přešli ke dni 1. 7. 1997 z pracovního do služebního poměru. Žaloba stěžovatele proti uvedenému rozhodnutí Celního ředitelství v Českých Budějovicích byla zamítnuta napadeným rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Podle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny základních práv a svobod právo na informace je zaručeno a každý má právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu; cenzura je nepřípustná. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Jde tak o jeden z případů výhrady zákona ve smyslu čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož mohou být meze základních práv a svobod upraveny pouze zákonem a navíc jen za podmínek stanovených samotnou Listinou základních práv a svobod (omezení tohoto práva proto nemůže být provedeno podzákonným právním předpisem).

Jako výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod platí podle čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a že taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

V této věci jde o poskytnutí informace o tom, zda u konkrétních celníků uvedených v žádosti ze dne 6. 8. 2009 byla za dobu trvání jejich pracovního, resp. služebního poměru u Celní správy České republiky do určitého konkrétního data (31. 8. 2009) ověřována psychologem bezpečnostního sboru či jiným psychologem jejich duševní, resp. osobnostní způsobilost ke službě u Celní správy České republiky (stěžovatel požadoval odpověď na tuto otázku ve formě sdělení „Ano“ či „Ne“), a pokud se tak stalo, kdy tomu tak bylo.

Nejvyšší správní soud souhlasí se zásadní výtkou stěžovatele, že poskytnutí předmětných informací nemůže být již z povahy a charakteru požadovaných informací zásahem do soukromí dotčených činitelů.

Povinný subjekt celní úřad i žalované celní ředitelství odmítly tyto informace poskytnout v podstatě ze shodného důvodu. Jejich poskytnutí brání ustanovení § 8a informačního zákona, neboť se jedná o osobní údaj mající povahu citlivého údaje ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, a z toho důvodu musí povinný subjekt dle § 13 odst. 1 a 2 a § 15 téhož zákona přístup k takové informaci chránit a odepřít. Krajský soud pak v napadeném rozsudku především dovodil, že stěžovatel požadoval sdělení údajů o osobnostní způsobilosti konkrétně uvedených celníků, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, jež představují informace o určitém typu způsobilosti celníka pro výkon funkce (může se jednat o informaci o zdravotní, duševní a případně i o fyzické způsobilosti). Jelikož tyto údaje jsou osobními a citlivými údaji ve smyslu § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů, je poskytnutí stěžovatelem požadované informace vyloučeno z působnosti informačního zákona.

Nejvyšší správní soud se s uvedenými právními názory neztotožňuje.

Podle ustanovení § 1 odst. 7 zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, Generální ředitelství cel, celní ředitelství a celní úřady tvoří Celní správu České republiky jako soustavu celních orgánů. Celní správa je bezpečnostním sborem. V čele celní správy je generální ředitel Generálního ředitelství cel ustanovený podle § 3 odst. 1.

Podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů do služebního poměru může být přijat státní občan České republiky, který je zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilý k výkonu služby.

Ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů stanoví, že osobním údajem je jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Podle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů se citlivým údajem rozumí osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu,

politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a genetický údaj subjektu údajů; citlivým údajem je také biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů.

Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatelem požadované informace mohou z uvedených možností představovat pouze osobní údaj o zdravotním stavu dotčených celníků, což ostatně tvrdil také žalovaný s odkazem na vyhlášku č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru (srov. i ustanovení § 13 odst. 1 písm. e/ zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů). Do žádného jiného z uvedených chráněných okruhů údajů poskytnutí požadovaných informací zasáhnout nemůže.

Podle § 1 citované vyhlášky osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, splňuje občan nebo příslušník, pokud je a) intelektově v pásmu průměru nebo vyšším, b) emočně stabilní, c) psychosociálně vyzrálý, d) odolný vůči psychické zátěži, e) s žádoucí motivací, postoji a hodnotami, f) bez nedostačivosti v oblasti volních procesů, g) bez nedostačivosti v oblasti poznávacích procesů, h) bez nedostačivosti v oblasti autoregulace, i) bez znaků nežádoucí agresivity a j) bez psychopatologické symptomatiky. Ustanovení § 2 vymezuje důvody zjišťování osobnostní způsobilosti. Těmi jsou a) přijetí do služebního poměru, b) ustanovení příslušníka na služební místo v rámci bezpečnostního sboru, pro které je toto zjišťování stanoveno jako jiný zvláštní požadavek, c) domněnka, že příslušník je dočasně nebo trvale osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru, d) domněnka, že příslušník je dočasně nebo trvale osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby na služebním místě v rámci bezpečnostního sboru, pro které je stanoven jiný zvláštní požadavek osobnostní způsobilosti, nebo e) stanovení příslušníka jiného bezpečnostního sboru na volné služební místo. Psycholog bezpečnostního sboru zjišťuje osobnostní způsobilost občana nebo příslušníka na základě písemné žádosti, kterou může podat služební funkcionář a z důvodů dle § 2 písm. c) nebo d) vyhlášky též lékař zařízení závodní preventivní péče prostřednictvím služebního funkcionáře nebo ohledně své osoby sám příslušník (§ 3 odst. 1 a 2 citované vyhlášky).

Pokud tedy žadatel obdrží informaci o tom, zda u příslušníka bezpečnostního sboru byla za doby trvání jeho pracovního, resp. služebního poměru ověřována jeho osobnostní způsobilost pro výkon služby v bezpečnostním sboru, nemá taková informace žádnou vypovídací hodnotu o zdravotním stavu dotčeného příslušníka. Pokud bude znít odpověď na tuto otázku „Ano“, bude to svědčit pouze o tom, že u konkrétního příslušníka bezpečnostního sboru nastal některý z důvodů zjišťování jeho osobnostní způsobilosti vymezených v § 2 vyhlášky č. 487/2004 Sb. Pokud bude znít odpověď na tuto otázku „Ne“, pak to bude svědčit pouze o tom, že žádný z těchto důvodů za dobu trvání jeho pracovního, resp. služebního poměru nenastal. Nic víc. Z této informace nelze zjistit ani to, z jakého konkrétního důvodu se případně příslušník zjišťování osobnostní způsobilosti podrobil a s jakým výsledkem.

Příjemce požadované informace tak nebude moci usuzovat, zda dotčený příslušník splnil předpoklady osobnostní charakteristiky vymezené v § 1 této vyhlášky či nikoliv.

Zjistí pouze to, zda se dotčený příslušník bezpečnostního sboru podrobil zjišťovaní své osobnostní způsobilosti jako jednoho z předpokladů pro výkon služby v bezpečnostním sboru, anebo že k takovému postupu nebyl důvod. Zdravotní stav dotčené osoby však tato informace nikterak neodhaluje.

Požadovaná informace tedy nepředstavuje ani osobní údaj dle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, ani citlivý údaj o zdravotním stavu subjektu údajů ve smyslu § 4 písm. b) téhož zákona, a žalovanému tak nevzniká povinnost zacházet s touto informací dle § 13 zákona o ochraně osobních údajů.

Pokud povinný subjekt a žalovaný na podporu svých tvrzení odkazovali také na ustanovení § 202 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, nejde o přiléhavou argumentaci. Není sporu o tom, že doklady o způsobilosti příslušníka vykonávat službu představují nedílnou součást dokumentace o průběhu služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru, která je vedena v jeho osobním spise (§ 202 odst. 2). Stěžovatel také nepochybně není osobou, která by do osobního spisu jiného příslušníka bezpečnostního sboru mohla nahlížet. V osobním spise jsou totiž uloženy kompletní doklady o způsobilosti příslušníka vykonávat službu včetně dokladů o případném zjišťování jeho osobnostní způsobilosti, tedy včetně výsledků případného psychologického vyšetření. Takový údaj by již kritéria citlivého údaje splňoval a na poskytnutí takové informace by žadatel s ohledem na znění § 8a informačního zákona nárok neměl. O poskytnutí takové informace však stěžovatel nežádá.

Osobnostní způsobilost, kterou ověřuje psycholog bezpečnostního sboru je tedy nezbytnou, zákonem o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů stanovenou podmínkou pro službu v tomto sboru. Stěžovatel po povinném subjektu nepožaduje a nikdy nepožadoval nic jiného, než aby mu tento subjekt sdělil, zda konkrétní dotčení celníci, u něho služebně zařazení, kteří jsou mu navíc známi z jejich úřední činnosti, splňují zákonem stanovené podmínky pro to, aby byli celníky. Stěžovateli nutno přisvědčit v jeho závěru, že poskytnutí takové informace nelze odpírat výmluvou na povinnost ochrany osobnostních dat dotčených celníků, protože uvedené informace průkazně nesměřují do soukromí, ale ke zjištění toho, zda jsou způsobilí (zákonem stanoveným způsobem) ke službě v bezpečnostním sboru. Poskytnutí požadovaných informací je proto součástí legální a legitimní občanské kontroly bezpečnostních sborů.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že poskytnutí stěžovatelem požadované informace v bodech 4 až 8 žádosti ze dne 6. 8. 2009 žádné zákonné ustanovení nebrání a neshledal tak ani žádný z důvodů pro odmítnutí této části žalobcovy žádosti, které jsou stanoveny v § 8a informačního zákona. Tento právní závěr sám o sobě byl dostatečným pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek krajského soudu z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věty první s. ř. s.).

V dalším řízení bude na krajském soudu, aby se zabýval všemi žalobními námitkami, ve smyslu odůvodnění tohoto rozsudku znovu posoudil právní problematiku věci, a podle výsledku vydal rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu